

N:o 182.

Af Herr J. F. Fredricson: Derom att lagens stadgande rörande tioårig preskription ej må ega tillämpning i afseende å tryckta eller graverade, med ränte- eller vinstutdelnings-kuponer försedda obligationer m. m.

Genom Kongl. förordningen den 4 Mars 1862 har blifvit stadgadt, att hvar, som har fordran hos annan i penningar eller hvad det är, skall den genom stämning eller lagsökning eller eljest skriftligen eller muntligen hos gäldenären kräfva inom tio år från den dag, då skuldebref eller annan handling, hvarå fordran grundad är, gafs eller fordringen annorledes tillkom; och att om fordran ej är till betalning förfallen så tidigt, att den inom tio år sökas eller kräfras kan, borgenär, inom sagde tids förlopp, skall gäldenären derom erinra; hvarjemte föreskrifves att, om borgenär försummar att fordran bevaka på sätt sålunda är stadgadt, han har sin talan mot gäldenär förlorat; att likväl för fordran hos *bank eller allmänt penningeverk* efter sedel eller annan löpande förbindelse, som tryckt eller graverad utgifves, ej gäller hvad om tioårig preskription sagdt är, utan att till efterrättelse lärer hvad derom särskildt är stadgadt.

Till sådana förbindelser måste naturligtvis hänföras Statens och Riksbankens sedlar och obligationer. Men det finnes åtskilliga enskilda korporationers förbindelser och obligationer, som, förfallna efter en längre tid än tio år efter deras utgifningsdagar, löpa uti den allmänna rörelsen. Så t. ex. hafva städerna Stockholm, Ystad, Eksjö med flera upptagit lån, mot obligationer, förfallna efter längre tid än tio år. Enahanda förhållande inträffar med obligationer, utgifna af enskilda bolag, såsom Motala verkstad, Finspångs bruksegare, att ej nämna andra. Dessa korporationer eller bolag kunna ej räknas till allmänna penningeverk. Den förmån, som åtföljer obligationer af *allmänna penningeverk* i omförmälda hänseende, tillkommer ej obligationer af städers administrationer eller af enskilda bolag.

För att förekomma den ovisshet i afseende å preskription för sådana förbindelser, och de oredor, som kunna i framtiden uppkomma, derest invändning på grund af åkommen preskription emot förbindelser af dylik natur skulle göras, föreslår jag:

att hvad om tioårig preskription är stadgadt ej må gälla sådana obligationer eller förbindelser, som äro tryckta eller graverade och vid deras utfärdande åtföljas af ränte- eller vinstutdelningskuponer samt förfalla mer än tio år efter deras utgifningsdag.

Derjemte och enär det understundom händt, att så väl statens eller bankers som ock enskilda korporationers förbindelser, jemte åtföljande kuponer, genom olycks-händelser, såsom eldsvåda, skeppsbrott eller andra händelser gått förlorade, samt innehafvarne eller egarne till de derpå grundade fordringar derigenom blifvit satte utur stånd att sina fordringar utbekomma, men en möjlighet bör beredas för sådana fordringsegare, att icke destomindre utbekomma sin rätt, får jag, fästade uppmärksamheten vid förhållandet, föreslå:

att en särskild lag utfärdas, som bestämmer de vilkor, under hvilka dylika fordringsegare må, fastän fordringsbevisen förlorats, kunna sin rätt utbekomma; och att åt Lag-Utskottet uppdrages att gifva förslag till en sådan lag.

Stockholm den 30 Januari 1873.

J. F. Fredricson,
från Upsala län.